

kan ikke, mine Herrer, under Feltforhold friggjøre sig for et vist Indtryk, og ligesom jeg paastaar, at den uheldige sidste Krig var Følgen af, at der var en uheldig Stemning i Folket, saaledes ville heller ikke de Omstændigheder, hvorunder Hæren kom til at kæmpe, naar en stærk kjøbenhavnsk Fæstning er bagved den, være uden Indflydelse. Jeg er imidlertid saa heldig, at jeg ikke behøver at sige et eneste Ord, men jeg kan overlade den høitagtede Krigsminister Ordet. Han har under denne Sags 1ste Behandling i Folkethinget sagt følgende, at han ikke var nogen Tilhænger af Kjøbenhavns store Befæstning; for ham stod Hærens Opgave som den, at forsvare Sjælland og indbegaa en Landgang, og saa tilføjer han — nu læser jeg ordret op, med den ærede Formands Tillæbelse: „Det kan være, at jeg har Uret i den Henseende, men jeg har den Tro, at en saadan stor Befæstning ved Kjøbenhavn vilde bringe enhver kommanderende General til at blive der. Efter den Maalestok, som de, der sværme mest for Kjøbenhavns Befæstning, tænke sig den anlagt, saa vil den, der fører Kommandoen, meget let komme til at sige sig selv: naar Du har lidt et Nederlag i aaben Mark, ja ikke engang et Nederlag, men blot en betydelig Svækkelse, saa vil Du ikke være i Stand til at føre Forsvaret for Hovedbefæstningen med den fornødne Kraft, og derfor gjør Du rettest i at blive staaende ved den“. Det vil altsaa sige, at den moralske Følge af en stærk Fæstning saare let kan være den, at vi, ligesom vi have gjort før, nemlig i 1807, lade Fjenden gaa i Land uden at irritere ham, og saa aldrig komme videre. Det er derfor jeg tror, at ligesom det i høi Grad har beværet og fremdeles vil bevære Begyndelsen af de allerførste fornødne Foranstaltninger til vort Forsvar, at denne Sag ved privat Agitation er bleven hængt i Salen derpaa, saaledes vilde det vistnok gavne Sagen, dersom den høitagtede Minister bestemt vilde udtale her eller i det andet Thing, at han foreløbig vil indskrænke sig til de Forslag, han har gjort, og som han ønsker gennemført, og at han henskyder det Andet til en ubestemt Fremtid. Jeg tror, at dette vilde være overordentlig gavnligt og lette denne Sags ellers noksom besværlige følgende Gang. Ganske vist haaber jeg, at den høie Regjering, — deri er jeg enig med den ærede 2den Landssthingsmand for 10de Kreds (Sejsen), — vil sætte af Kraft paa, for at vi nu endelig efter 7 Mars Uvirkomhed maa begynde paa at gjøre Noget til at styrke vort Forsvar; men der er ogsaa en anden Betingelse, som imidlertid ikke er en Betingelse for mit Botum, men som jeg tror vil lette denne Sags Gang meget, og deri er jeg enig med det ærede Mindretal i Folkethinget. Den høitærede Finantsminister havde igaar fuldkommen Ret, naar han sagde, at, naar man havde Penge, saa behøvede man ikke at skaffe dem for at kunne paabegynde disse Foretagender; men

enhver flog Husholder ser jo dog hen til, at hans Pejstgeleste ikke bliver udtømt, inden han er tilende med disse Foranstaltninger, og nu er der jo ikke blot Tale om 31 eller 32 Millioner Kr., som den høitærede Krigs- og Marineminister forlanger i denne Lov, men den forudsætter jo Nødvendigheden af et Par andre Anlæg, der mindst maa anslaaes til 10 Millioner Kr., saaledes at den hele Sum løber op til 40 Millioner Kr. Lad ogsaa vor Reservereserve og vor Kassebeholdning være vel fyldte, saa kunne vi dog ikke gjøre sikker Regning paa, at der bestaaende vil være en saadan Tilstand tilstede, at der ikke vil komme en Nedgang i Indtægterne og andre Indtægter, som gjør, at vi maa bruge af vore oplagte Penge ogsaa til at leve for, — det er ikke saa mange Aar siden, vi maatte gjøre det — og fremdeles er der dog adskillige af vore Indtægter, som, om de ogsaa flyde rigelig, og om man end ikke saaledes uden videre bør kaste dem bort, det dog maasse kunde være gavnligt at lempe eller lette lidt ved. Jeg vil ikke opfordre den høitærede Finantsminister til at bortkaste 6 Millioner Kr. af Tolken, thi det vilde, forekommer det mig, være en taabelig Fløthed; men skulde det være urimeligt, om man, for at lette Handel, Omsætning og Industri, offrede maasse en 15 til 1600,000 Kr. Der er jo andre store Udgifter, der forestaa. Vort Undervisningsvæsen befinder sig jo for Diebliffet paa et Punkt, hvor det umulig kan blive staaende. Vi kunne ikke være nøiede med, at en tidligere Minister har gjort desværre frugtesløse Forsøg paa at forbedre det. Men det er min fulde Overbevisning, at skal denne Sag gennemføres med Alvor og Dygtighed, saa vil der kræves et meget betydeligt Tilskud fra Statskassen, muligvis et Par Millioner Kr. Saaledes tror jeg, at, naar de store Udgifter til disse Foretagender, som jeg haaber nu ville blive gennemførte, og som jeg med Glæde skal stemme for, forestaa om et Par Aar, vilde det være et stort Held for Statskassen, at der samtidig forelaa en ny Lov, som anviste Pengene dertil. Lad være, at det kan være betænkeligt at tæste gamle Skatter bort for nye, men det er sandelig ogsaa betænkeligt, naar Skatter tilbydes, at sige: vi ville ikke modtage dem. Jeg veed nu meget vel, at de ikke tilbydes af Lyft til at betale disse Skatter; jeg tror snarere, at Tilbudet sker ifølge den Illusion, at den velhavende Del af Nationen alene skal komme til at bære denne Indkomsskat. Den mest velhavende Stand i Landet er imidlertid utvivlsomt Bondestanden, og en Indkomsskat, som ikke tog Broderparten af Bondens Lomme, vilde jo være uretfærdig. Jeg forlanger ingen uretfærdig Skat, jeg ønsker en retfærdig Skat; men jeg beder den ærede Minister, — jeg forlanger aldeles intet Løfte af ham idag, han maa selv raade over, hvad han vil gjøre, — men jeg henstiller kun til hans nærmere og velvillige Overveelse, om det ikke vilde lette denne Sags Fremme,